

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118261529
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118261529.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovéj a JUDr. Jany Haluškovéj ako členiek senátu, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., IČO: 31 335 004, so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, proti žalovaným: 1/ M. L., nar. X. U. XXXX, L. XX, XXX XX V. V., 2/ X. L., nar. XX. D. XXXX, L. XX, XXX XX V. V., o zaplatenie 5.262,46 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 9Csp/52/2018-61 zo dňa 28. septembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 9Csp/52/2018-61 zo dňa 28. septembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zaviazal žalovaných 1/ a 2/ povinnosťou zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 4.628,84 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.101,87 Eur od 01.04.2018 až do zaplatenia (prvá výroková veta). Okresný súd povolil žalovaným 1/ a 2/ splácať uvedenú sumu v mesačných splátkach po 80,-Eur vždy do 15.dňa v mesiaci počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia až do zaplatenia s tým, že neuhradením jednej splátky stane sa ročným celý dlh (druhá výroková veta). V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol (tretia výroková veta). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 76 %, pričom o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia (štvrtá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaných 1/ a 2/ zaplatenia sumy 5.262,49 Eur s úrokom 6,39 % ročne za úver zo sumy 3.897,56 Eur od 01.04.2018 až do zaplatenia a s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 4.101,87 Eur od 01.04.2018 do zaplatenia titulom plnenia zo Zmluvy o stavebnom sporení č. 4507344601 a Zmluvy o úvere č. 4507344601 zo dňa 23.04.2014. Žalovaná v 1.rade s návrhom súhlasila, žiadala umožniť splatiť žalovanú sumu v splátkach po 50,-Eur a žalovaný v 2.rade sa k žalobe nevyjadril.

1.2 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca so žalovanými uzatvoril dňa 23.04.2014 Zmluvu o úvere, na základe ktorej im poskytol medziúver vo výške 4.000,-Eur, ktorý sa zaviazali splácať v pravidelných splátkach po 47,41 Eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaní porušili zmluvné podmienky a prestali medziúver splácať riadne a včas, žalobca ich dňa 20.07.2015 vyzval na doplatenie omeškaných splátok a upozornil na možnosť predčasnej splatnosti úveru. Túto vyhlásil dňa 17.09.2015; ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dlžná suma predstavovala sumu 4.204,73 Eur. Okresný súd poukázal na ustanovenie článku X bod 10.17.3 zmluvy, podľa ktorého poskytnutá istina bola úročená

dohodnutým úrokom 6,39% a celý zostatok dlhu úrokom z omeškania vo výške 5% ročne. Žalovaná suma k 31.03.2018 predstavovala nedoplatok istiny v sume 3.897,56 Eur, nezaplatených úrokov za úver ku dňu mimoriadnej splatnosti vo výške 181,81 Eur, poplatkov za poistenie 22,50 Eur, úroku za úver za obdobie od 18.09.2015 do 31.03.2018 vo výške 633,65 Eur, úroku z omeškania od 18.09.2015 do 31.03.2018 vo výške 526,97 Eur. Žalovaní vo vyjadrení poukázali na skutočnosť, že sú dôchodcovia, nie sú zamestnaní, dôchodok žalovanej 1/ predstavuje 311,-Eur, z čoho žalovanej 1/ ešte zrážajú z titulu exekúcií; dôchodok žalovaného 2/ je 389,-Eur.

1.3 Okresný súd uzavrel, že na právny vzťah založený zmluvou o stavebnom sporení, resp. zmluvou o úvere, je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), ako aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.250/2007 Z.z.“). Vzhľadom k účelu zmluvy s prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods.3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“) ustanovenia tohto právneho predpisu na daný vzťah aplikovať nemožno.

1.4 V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že došlo k uzavretiu zmluvy o stavebnom sporení a v súvislosti s ňou aj k uzavretiu zmluvy o úvere zo dňa 23.04.2014, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver v sume 4.000,-Eur. Žalovaní nespochybnili, že dojednaný úver prestali riadne splácať a z tohto dôvodu došlo k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 17.09.2015. Nebolo tiež sporné, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavoval dlh žalovaných z titulu nedoplatku istiny sumu 4.000,42 Eur. Sporné tiež nebolo, že po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní uskutočnili vklady v celkovej výške 102,82 Eur, o čo žalobca znížil požadovanú dlžnú istinu na sumu 3.897,56 Eur. Žalovaní nespochybnili ani dlh z titulu poplatkov za poistenie vo výške 22,50 Eur a z titulu dohodnutých úrokov ku dňu predčasnej splatnosti dlhu vo výške 181,81 Eur. Z uvedeného dôvodu okresný súd žalobe v tejto časti vyhovel, uložil žalovaným povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 4.101,87 Eur a z tejto sumy priznal požadované úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 01.04.2018 až do zaplatenia.

1.5 Pokiaľ žalobca uplatnil aj úrok za úver vo výške 6,39% ročne zo sumy 3.897,56 Eur kapitalizovaný ku dňu 31.03.2018 sumou 633,65 Eur odo dňa predčasnej splatnosti, okresný súd žalobu v tejto časti zamietol. Zdôraznil, že pokiaľ si žalobca svoj nárok na zaplatenie dojednaných úrokov po predčasnej splatnosti odvodzoval zo znenia článku X bod 10.17 zmluvy, tento sa netýka predčasnej splatnosti, ale odstúpenia od zmluvy z dôvodov, pri ktorých môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Následky mimoriadnej splatnosti úveru boli upravené v článku IX zmluvy, v ktorom však nebolo dojednané, že by po predčasnej splatnosti zmluvy mal žalobca nárok aj na dojednaný úrok. Aj keby takéto dojednanie existovalo, súd by ho posúdil vzhľadom k spotrebiteľskému charakteru sporu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v neprospech spotrebiteľa.

1.6 Pokiaľ ide o predčasné zosplatnenie, súd prvej inštancie konštatoval, že k tomuto došlo konaním žalobcu ako veriteľa a bol to on, ktorý v súvislosti so zmenou záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným právnym úkonom. Tento úkon umožňuje veriteľovi zmenu záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej istiny; podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa postupne vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok, ktorý je cenou peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa. Absentujúci zisk tak pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru je charakteristické, že veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru; veriteľ svojím úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo okamžite získať späť celú sumu požičaných peňazí. V dôsledku toho na jeho strane odpadá obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov, právny poriadok mu po zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky. Ak nastal tento stav, veriteľ nemá právo inkasovať úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom, inak by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, keď spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej

pohodne inkasoval úroky zo sumy, ktoré by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Takýto stav by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi v stave, keď veriteľ si môže nárokovať a domôcť sa jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa. Bol by tak podporený stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, alebo stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú sumu jednorazovo. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia. Veriteľovi patria len sankcie s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

1.7 Dohoda o platení úrokov za úver po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej, alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti, zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takáto dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie jeho postavenia a je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne. Dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy, dostáva sa do rozporu s ust. § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., je neplatná pre rozpor so zákonom s poukazom na § 39, § 52 ods. 2 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.8 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodoval podľa zásady úspechu v spore s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a vzhľadom k tomu, že žalobcovi priznal z uplatnenej sumy 5.262,49 Eur len sumu 4.628,84 Eur, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76%.

1.9 Okresný súd zároveň rozhodol o možnosti žalovaných zaplatiť priznanú sumu v splátkach na základe ich osobných a majetkových pomerov s poukazom na ustanovenie § 232 ods. 3, 4 C.s.p.. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že pri určení výšky splátky prihliadol k zostatku dlhu, ako aj k majetkovým pomerom na strane žalobcu.

2. Proti rozsudku okresného súdu, výslovne proti jeho výrokom III. a IV. podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaných zaviazže povinnosťou zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 633,65 Eur s úrokom z omeškania vo výške 6,39 % ročne zo sumy 3.897,56 Eur od 01.04.2018 do zaplatenia ako aj povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. h) a písm. d) C.s.p., tvrdil tak, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V konkrétnostiach tvrdil, že zmluva o úvere je absolútny obchod, bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, nárok na úrok za úver priznáva žalobcovi priamo právne predpisy. V tomto smere poukázal na ust. § 497 a § 502 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že k zmene záväzku nedošlo, splatnosťou nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je novou povinnosťou, zmena spočíva v tom, že celá pohľadávka sa stáva splatnou bez ohľadu na dohodnutú lehotu vrátenia v dôsledku toho, že dlžník porušil svoju povinnosť.

2.2 Ak súd prvej inštancie poukázal na to, že kým žalovaní dlžnú sumu postupne splácajú, žalobca ako veriteľ má nárok na odplatu v podobe úrokov za úver a po zosplatnení má žalobca právo jednorazovo získať celú sumu požičaných peňazí späť, svoju teóriu popiera samotným rozhodnutím, nakoľko umožnil žalovaným splácať dlžnú sumu zosplatneného úveru v mesačných splátkach. Súd prvej inštancie tak napadnutým rozhodnutím žalobcu obmedzil tým, že povolil mesačné splátky a obmedzil žalobcu, aby okamžite získal peňažné prostriedky. Okresný súd tak nesprávne zvýhodnil žalovaných ako porušovateľov povinnosti a žalobcu obmedzil na jeho právach a zároveň ho ukrátil na zisku. Je neprípustné, aby okresný súd na jednej strane argumentoval tým, že žalobca nemá nárok po vyhlásení splatnosti na úrok za úver, pretože má právo okamžite získať peňažné prostriedky naspäť a na druhej strane žalobcu sám obmedzí povolením splátok.

2.3 Ak okresný súd poukázal na to, že ak by boli žalobcovi priznané aj úroky za úver, nebol by nútený vymáhať svoju pohľadávku a spotrebiteľovi vzniká povinnosť jednorázovo vrátiť sumu úveru, cieľom žalobcu je, aby poskytnuté peňažné prostriedky dostal čo najrýchlejšie naspäť, pre žalobcu nie je výhodné mať „pasívnu pohľadávku“, ktorá sa len navyšuje. Žalovaní by boli skôr nútení vrátiť peňažné prostriedky, ak by mali povinnosť naďalej platiť aj úrok za úver, ako keď túto povinnosť nemajú a sú od nej neoprávnene oslobodení. Vzájomne si odporuje konštatovanie okresného súdu o povinnosti vrátenia peňažných prostriedkov jednorázovo a povolenie zaplatenia dlžnej sumy v splátkach. Ak v dôsledku mimoriadnej splatnosti úveru zaniká veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, zbavil by sa povinnosti platiť zmluvne dojednané plnenie.

2.4 Žalovaní sú rozhodnutím okresného súdu len chránení, táto situácia pritom nastala z dôvodu, že porušili povinnosti a majú niesť za porušenie povinnosti zodpovednosť. Súd prvej inštancie by mal rovnako zachovať práva veriteľa, ktorý si svoje povinnosti riadne splnil. Žalobca ako veriteľ sa vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru dostal do horšej situácie, v zmysle záverov súdu prvej inštancie prichádza o právo požadovať úroky za úver, ktoré predstavujú odplatu za užívanie istiny a mal by nárok na úrok z omeškania. Je nelogické, aby dlžníci, ktorí prestali splácať úver riadne a včas, mali užívať peňažné prostriedky, ktoré dostali od veriteľa a ktoré nevrátili bez toho, aby boli povinní platiť odplatu za ich poskytnutie. Okresný súd síce priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania, ktorý predstavuje sankciu pre žalovaných, no žalobca nevidí dôvod na to, aby bol aj on sankcionovaný a to tým, že mu okresný súd odoprie nárok na úrok za úver, ktorý vyplýva priamo z právnych predpisov. V tomto smere vzhľadom na porušenie povinností žalovanými žalobca zdôraznil, že v právnom štáte je neakceptovateľné, aby sa osoba porušením svojich povinností dostala do výhodnejšej situácie, akú mala pri riadnom plnení svojich povinností. Žalobca vo vzťahu k úroku z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti poukázal na ust. § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. a závery uvedené v niektorých rozhodnutiach krajských súdov týkajúcich sa obdobnej veci.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaná 1/, v ktorom navrhla, aby odvolací súd v celej časti zrušil úroky z omeškania, a to aj počas splácania, nakoľko sa tým dlh iba navyšuje. Žiadala, aby jej boli určené 50,-Eur mesačné splátky a zároveň aby bola oslobodená od trov konania v rozsahu 76 %. Poukázala na finančnú situáciu žalovaných a majetkové pomery, ktoré sú minimálne a nepostačujú ani pre ich potreby. V konkrétnostiach uviedla, že je pravdou, že jej bol poskytnutý úver vo výške 4.000,-Eur a rovnako je pravdou, že z dôvodu finančných problémov úver nesplácala. Zaplatila iba 669,15 Eur. Zostatok dlhu je preto 3.330,85 Eur, a nie suma, ktorú uvádza žalobca. Ku dňu 17.09.2015 bol jej dlh voči žalobcovi za mesiace január, máj, august a september 2015 vo výške 189,64 Eur, nebol taký vysoký, aby pristúpila protistrana k predčasnému splateniu dňa 17.09.2015. Po vyhlásení predčasnej splatnosti boli pritom ešte zaplatené dve splátky v celkovej výške 97,50 Eur a ostali tak omeškané len splátky za január a máj 2015. Mala za to, že za dve omeškané splátky veriteľ nemal pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti.

4. Žalovaná 1/ sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu a naďalej žiadala, aby odvolací súd zrušil úroky z omeškania počas doby splácania, nakoľko sa dlh navyšuje. Požiadala, aby jej súd určil menšie mesačné splátky a oslobodil ju od trov konania.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej 1/ zdôraznil, že všetky splátky boli riadne započítané v žalovanej sume; boli to žalovaní, ktorí svoje vklady nezapočítali správne. Žalovaní svoje vykonané vklady započítali na istinu, no v danom prípade nejde o úver bezúročný a bez poplatkov, a preto tvrdenie žalovaných, že zaplatili 669,15 Eur, a preto zo sumy poskytnutého úveru majú zaplatiť už len 3.330,85 Eur, nie je založené na pravde. Žalovaní sa zaviazali splácať v štádiu medziúveru úroky za úver a vkladať na konto sporenia mesačné vklady, žalobca bezúročne úvery neposkytuje. Žalovaní pritom splácali riadne do mesiaca november (2014) s tým, že novembrová splátka bola zaplatená až v decembri 2014; žalovaní ďalší vklad uskutočnili až v mesiaci jún 2015, nedoplatili všetky omeškané splátky, ale zaplatili len sumu vo výške 47,41 Eur. Naďalej ostali v omeškaní a došlo k naplneniu podmienok na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nakoľko žalobca neposkytuje bezúročné úvery, nebol dôvod, aby vklady žalovaných boli započítané priamo na istinu; nie je pravdou, že žalovaní mali do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti omeškanie len na dvoch splátkach. Žalovaní pritom uznali nárok žalobcu, svoje argumenty pred súdom prvého stupňa

neuplatnili, uplatnili ich až v odvolacom konaní. Nakoľko žalovaní nespochybňovali nárok žalobcu, tento nebol povinný ich dokazovať a preukazovať, ako boli vklady v zmysle zmluvy o úvere započítané.

5.1 Pokiaľ žalovaná 1/ namietla v podanom odvolaní priznaný úrok z omeškania, tento žalobcovi priznáva nielen zmluva o úvere, ale aj platné právne predpisy a nie je teda dôvod na to, aby žalovaní neboli povinní úrok z omeškania zaplatiť.

6. Žalobca v replike k písomnému vyjadreniu žalovanej 1/ zotrval na dovtedajších stanoviskách, uviedol, že nevidí dôvod na to, aby okresný súd zrušil rozhodnutie v časti povinnosti zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Pokiaľ ide o splátky, žalobca s nižšími splátkami nesúhlasil. Žalovaný 2/ sa k podaným odvolaniam nevyjadril.

7. Ďalšie relevantné vyjadrenie nebolo.

8. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

8.1 V zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci nie je dôvodné. Krajský súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pretože tento vykonal v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, skutkový stav zistil správne a z tohto vyvodil aj správny právny záver. Rozhodnutie súdu bolo podložené zabezpečenými listinnými dôkazmi.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplata sumy 5.262,49 Eur, pozostávajúcej z istiny vo výške 3.897,56 Eur (istina vo výške 4.000,42 Eur znížená o vklady vykonané žalovanými vo výške 102,86 Eur), nezaplatených úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 181,81 Eur, nezaplatených poplatkov za poistenie ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 22,50 Eur; 6,39% úroku za úver od 18.09.2015 do 31.03.2018 vo výške 633,65 Eur a 5% úroku z omeškania od 18.09.2015 do 31.03.2018 vo výške 526,97 Eur. V podanej žalobe poukázal na skutočnosť, že právny vzťah medzi stranami sporu bol založený Zmluvou o stavebnom sporení č. 4507344601, na základe ktorej bola so žalovanými uzavretá Zmluva úvere č. 4507344 6 01 zo dňa 23.04.20014. V žalobe tvrdil, že žalovaným v rade 1/ a v rade 2/ poskytol mimoriadny medziúver vo výške 5.000,-Eur; skutočne bol žalovaným poskytnutý len medziúver vo výške 4.100,-Eur. V žalobe tiež poukázal na povinnosti žalovaných v rade 1/ a v rade 2/ ako dlžníkov. Zo žaloby zároveň vyplýva dôvod a dátum vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zostatku úveru. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, zo žaloby vyplýva, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalobca zaúčtoval nasporenú sumu vo výške 99,58 Eur so sumou poskytnutého medzi úveru vo výške 4.100,-Eur. V tomto smere uzavrel, že dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (17.09.2015) predstavuje sumu vo výške 4.204,73 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 4.000,42 Eur, z nezaplatených 6,39% úrokov za medziúver zo sumy 4.100,-Eur do 17.9.2015 spolu vo výške 174,31 Eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie od januára 2015 do septembra 2015 spolu so výške 22,50 Eur.

10.1 Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 18.10.2013, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní ako dlžníci v postavení spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ale aj zákona č. 250/2007 Z.z.. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu však nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. vzhľadom na účel poskytnutia finančných prostriedkov,

ktorým je modernizácia a obnova bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo na udržiavacie práce na nich.

10.2 Žalobca v odvolaní namietol nesprávnosť právneho posúdenia veci týkajúcej sa práva na zaplatenie úroku z úveru aj po jeho zosplatnení. Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie zastáva názor, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Úver je odplatným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si zato dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď žalobcovi nepriznal úroky z úveru za čas po splatnosti celého úveru. Zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovanej, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodovacia prax súdov, ktorá je ustálená v tom, že nemožno priznať úroky z úveru po jeho zosplatnení, pokiaľ už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, t.j. zákonná sankcia v zákonom stanovenej výške (napr. ÚS SR sp.zn. IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012; KS Prešov sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015; KS Žilina sp.zn. 5Co/611/2014 zo dňa 16.12.2014; R 59/1998). K predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom. Okrem skutočnosti, že pri plnení záväzku je potrebné za každých okolností vychádzať zo stabilizovaných podstatných náležitostí zmluvy, ktoré sprevádzajú celú existenciu a trvanie záväzku, a to až do času zmeny (obsahu) záväzku, ktorá predstavuje prekonanie dojednaných podmienok postupného splácania záväzku, považuje odvolací súd za potrebné na doplnenie odôvodnenia súdu prvej inštancie viac objasniť aj inštitút predčasného zosplatnenia úveru a jeho právny režim.

10.3 Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje v podstate cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto zásadnom rozdiel spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie, smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani nato, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovolával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10.4 Pokiaľ odvolateľ poukazoval na názory vyslovené v iných rozhodnutiach krajských súdov vydaných v obdobných veciach vo vzťahu k dôvodnosti nároku na úrok z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru odvolací súd uvádza, že mu je známe, že odborná verejnosť nedospela k jednoznačnému a zhodnému záveru, či veriteľovi patria zmluvne dohodnuté úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. K tejto otázke konštantná, ustálená judikatúra vytvorená nie je. Odvolací súd pripomína, že za súčasť ustálenej judikatúry je pre účely jej záväznosti potrebné považovať určitý právny názor opakovane potvrdený najvyšším súdom (kedy ide o právny názor najvyššieho súdu, nie jedného jeho senátu). Významnú hodnotu má aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, teda bolo pripomienkované predpokladaným spôsobom a odsúhlasené príslušným kolégiom, a je tak považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach. Nie každé súdne rozhodnutie spadá pod širší pojem judikatúry. Pojem judikatúra zahŕňa publikované (v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) rozhodnutia dotýkajúce sa určitej otázky výkladu právnej normy, ktoré sú bezprostredne záväzné iba pre rozhodnutie v konkrétnej veci, neformálne z nich však často súdy vychádzajú. Publikovanie rozhodnutia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je výsledkom dlhodobejšieho procesu zahŕňajúceho riešenie konkrétnej právnej otázky nielen výkladom sporného ustanovenia súdmi, ale aj napr. akademickou obcou, čo ho odlišuje od bežne zverejneného anonymizovaného rozhodnutia.

11. Odvolanie žalobcu proti výroku okresného súdu, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, preto nie je dôvodné; rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti je správne, a závery súdu prvej inštancie nie sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Preto krajský súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v odvolaní napadnutom výroku (tretí výrok), ktorým okresný súd žalobu zamietol v časti zaplataenia úroku z úveru za obdobie od vyhlásenia predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru.

11.1 Odvolací súd dodáva, že žalobca v podanom odvolaní spochybnil závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku na úrok z úveru po jeho zosplatnení aj poukazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie povolil žalovaným zaplataenie dlhu v splátkach o výške splátky 80,-Eur mesačne, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade neuhradenia čo len jednej splátky. Argumentoval tak, že žalovaní bolo vo vzťahu k nemu zvýhodnený dvakrát, a to nepriznaním úroku z úveru po jeho zosplatnení (okrem iného s argumentáciou, že žalobca ako veriteľ môže naraz vymôcť celý dlh) a súčasným povolením splátok. V tomto smere sa odvolaciemu súdu javí argumentácia žalobcu ako dôvodná, nie však k nároku na zaplataenie úroku z úveru po vyhlásení predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru, avšak k povoleniu zaplataenia dlhu v splátkach. Z podaného odvolania však celkom jasne vyplýva, že žalobca odvolaním napadol len výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti úroku z úveru po jeho zosplatnení zamietol (výrok III.) a závislý výrok o nároku na náhradu trov konania; odvolaním žalobcu ostal nedotknutý výrok o povolení zaplataenia dlhu v splátkach (výrok II.). Ani z obsahu podaného odvolania nemožno vyvodit', že žalobca napadol odvolaním aj výrok o povolení zaplataenia dlhu v splátkach, žalobca túto argumentáciu použil výlučne na odôvodnenie odvolania vo vzťahu k nároku na úrok z úveru po jeho zosplatnení. Súd prvej inštancie pri povolení zaplataenia dlhu v splátkach vychádzal len z tvrdení žalovanej 1/, z ktorých vyplýva, že spolu so žalovaným 2/ sú starobní dôchodcovia a je proti nej vedené exekučné konanie, tieto tvrdenia žalovaná 1/ nijakým spôsobom nepreukazovala. Súd pri posudzovaní dôvodnosti žiadosti o povolenie zaplataenia dlhu v splátkach pritom musí vychádzať nielen z pomerov na žalovanej strane (osobných, majetkových a príjmových), musí skúmať aj dôvody, pre ktoré došlo k zosplatneniu záväzku, snahu žalovanej strany o plnenie záväzku po jeho zosplatnení. Okolnosťou, na ktorú je potrebné prihliadnuť je aj okolnosť vyplývajúca z hmotného práva, a teda strata nároku na úrok z úveru po jeho zosplatnení. Nemožno opomenúť, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie (pokiaľ ide o úrok z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru) založil na konštatovaní, že po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľovi úrok nepatrí a nastupuje režim úroku z omeškania. Súčasťou tejto argumentácie je aj argument, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dochádza k stavu, v rámci ktorého má veriteľ právo získať okamžite späť celú sumu požičaných prostriedkov, odpadá na jeho strane obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru; nastupuje stav, v ktorom veriteľ môže vyvinúť zodpovedajúce úsilie k skorému vráteniu finančných prostriedkov a právny poriadok mu to umožňuje. Táto skutočnosť, majúca vplyv na rozhodnutie o povolení zaplataenia dlhu v splátkach, ostala okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia opomenutá. Ako však z vyššie uvedeného vyplýva, žalobca odvolaním výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým tento žalovaným povolil zaplataenie dlhu v splátkach) nenapadol.

12. Napadnutým rozsudkom boli žalovaní 1/ a 2/ zviazaní na zaplatenie dlžnej sumy spoločne a nerozdielne, procesný úkon - odvolanie podané žalovanou 1/ sa tak vzťahuje aj na žalovaného 2/.

12.1 Pokiaľ žalovaná 1/ v podanom odvolaní namietala, že vyčíslený dlh nie je správny a zostatok dlhu je 3.330,85 Eur, odvolací súd uvádza, že žalovaná 1/ na pojednávaní výslovne uviedla, že „uznáva nárok žalobcu na uhradenie žalovanej sumy“, na pojednávaní len uviedla dôvody, pre ktoré úver nebol splácaný a požiadala o povolanie zaplatenia dlhu v splátkach. V podanom odvolaní ani neuviedla dôvody, pre ktorý by mal byť poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov a neuviedla ani dôvody, pre ktoré by mala byť úverová zmluva neplatná. Jej odvolacia argumentácia potom neobstoí, súd prvej inštancie úverovú zmluvu, majúcu charakter spotrebiteľskej zmluvy podrobil súdnej kontrole a dôvody pre neplatnosť zmluvy, prípadne jej charakter ako bezúročný a bez poplatkov nezistil. Je potrebné zdôrazniť, že už zaplatené splátky úveru nemožno odpočítať od poskytnutej sumy úveru bez toho, aby nebol zohľadnený základný princíp úverového vzťahu, právo veriteľa požadovať dohodnuté úroky (do doby prípadného zosplatenia). Dohodnutá splátka tak pozostávala nie len zo splátky istiny, ale aj úroku, prípadne iných poplatkov. Len časť zaplatenej splátky mohla byť započítaná na istinu úveru. Tvrdenie žalovanej o tom, že zostatok dlhu uplatnený v spore veriteľom je nesprávny, iba s poukazom na výšku uhradených splátok, bez zohľadnenia úrokovej sadzby, je tak nedôvodné a nemôže vyvolať zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o výšku priznanej sumy.

12.2 Možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru vyplýva z čl. XIX všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, okrem iných prípadov aj v prípade, ak je stavebný sporiteľ v omeškani s viac než dvoma splátkami alebo jednou splátkou dlhšie ako tri mesiace v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. Žalovaná 1/ v podanom odvolaní ani nespochybnila, že v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru neboli uhradené všetky splatné splátky, naopak, potvrdila, že neboli zaplatené splátky za mesiace január, máj, august a september 2015. Podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti tak boli splnené; a to bez ohľadu na výšku nezaplatených splátok.

12.3 Žalovaná 1/ v podanom odvolaní žiadala, aby jej bolo povolené zaplatenie dlhu v splátkach o výške splátky 50,-Eur mesačne. K uvedenému odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 232 ods. 3 ustanovuje trojdňovú paričnú lehotu, do ktorej je potrebné povinnosť, uloženú v rozsudku, splniť. Zároveň ale umožňuje (druhá veta citovaného ustanovenia) súdu v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Túto lehotu môže určiť s prihliadnutím na okolnosti každého konkrétneho prípadu a pomery účastníkov, môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti musí určiť vo výroku rozsudku. Hľadiská pre úvahu súdu, či má priznať žalovanej strane výhodu splátok, budú najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaných, v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom stanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v danom prípade vzhľadom k osobným pomerom žalobcu príliš ťaživé. V prejednávanej spore súd prvej inštancie poskytnutie výhody splátok žalovaným 1/ a 2/ odôvodnil ich osobnými, majetkovými a zárobkovými pomermi, ktoré zistil pri výsluchu žalovanej 1/. Iné skutočnosti (dôvody, pre ktoré došlo k zosplateniu záväzku, snahu žalovanej strany o plnenie záväzku po jeho zosplatení), ktoré by eventuálne mohli odôvodniť povolenie zaplatenia dlhu v splátkach, zistené neboli. Žalovaná strana svoje tvrdenia vo vzťahu k prípadnému povoleniu zaplatenia dlhu v splátkach nepreukázala. Neboli tak naplnené zákonné kritériá pre povolenie zaplatenia dlhu v splátkach, a už vôbec nie vo výške nižšej, ako výšku splátok povolil okresný súd.

12.4 Žalovaná 1/ žiadala tiež o zrušenie priznaných úrokov z omeškania, nakoľko sa tým dlh iba navyšuje. Úrok z omeškania je však zákonnou sankciou v prípade omeškania s plnením peňažného dlhu a niet sporu o tom, že takéto omeškание na strane žalovaných ako dlžníkov nastalo. Odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by žalobcovi jeho nárok vyplývajúci zo zákona (§ 517 Občianskeho zákonníka) nemal byť priznaný.

12.5 Odvolanie žalovanej 1/ tak rovnako nie je dôvodné; rozhodnutie súdu prvej inštancie je aj čo do výrokov I. a II. vecne správne, a závery súdu prvej inštancie nie sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Preto krajský súd aj vo vzťahu k odvolaniu žalovanej 1/ v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v rozsahu napadnutých výrokov I. a II.. Z odvolacích dôvodov odvolací súd nezistil dôvody pre zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku.

13. Odvolací súd rovnako potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania. Žalobca v podanom odvolaní výrok o nároku na náhradu trov konania napadol len ako závislý výrok, ktorého nesprávnosť videl v nesprávnom právnom posúdení nároku na úrok z úveru po jeho zosplatnení. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a v napadnutej časti rozsudok okresného súdu potvrdil, nebol dôvod na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol správne, pokiaľ aplikoval ustanovenie § 255 C.s.p. a posudzoval pomer úspechu v spore. Žalobca, uplatňujúci nárok na zaplatenie sumy 5.262,49 Eur bol úspešný v rozsahu 88% (okresný súd priznal nárok na zaplatenie sumy 4.628,84 Eur), žalovaná strana bola úspešná v rozsahu 12%. Preto súd prvej inštancie žalobcovi správne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76%.

13.1 Proti výroku o nároku na náhradu trov konania podala odvolanie i žalovaná tým, že žiadala o oslobodenie od trov konania. K uvedenému odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu trov konania nie je súdnym poplatkom, od zaplatenia ktorého môže súd stranu sporu oslobodiť (§ 254 ods. 1 C.s.p.) ak sú splnené zákonné podmienky. Nárok na náhradu trov konania je samostatným nárokom úspešnej strany sporu, vyplývajúcej jej z ustanovení § 255 a nasl. C.s.p.. Súd prvej inštancie žalobcovi správne priznal náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci a správne o nej rozhodol v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Zo spisu a ani z odvolacích tvrdení žalovanej nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p..

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, pokiaľ sám podal odvolanie, nakoľko v napadnutom rozsahu odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil; naopak, úspešný bol pokiaľ ide o odvolanie podané žalovanou stranou. Rovnako žalovaná 1/ bola v odvolacom konaní neúspešná, pokiaľ sama podala odvolanie, rozsudok súdu prvej inštancie bol v napadnutom rozsahu potvrdený; úspešná bola, pokiaľ ide o odvolanie podané žalobcom. Úspech a neúspech strán sporu bol v odvolacom konaní rovnaký. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).